

Az Aglaja című filmről

Az utóbbi időben az osztállyal három kortárs magyar filmet láttunk: a Tüskevár, a Csak a szél és az Aglaja című filmeket. Az első kettőről nem tudok elfogulatlanul írni.

A Tüskevár rendezője, úgy tűnik, az 50-es, 60-as években járhatott utoljára vidéken, mert a szemléletmódjában súlyos tévedések vannak. Itt, vidéken mi is farmernadrágban járunk, ismerjük a számítógépet és a gép adta lehetőségeket, és még sorolhatnám.

A Csak a szél című film rendezője csak egy szempontból mutatja be Magyarország legkomolyabb problémáját: a cigány-magyar ellentétet. Ha a rendező Borsod-Abaúj-Zemplén megyéből származna, vagy esetleg Ózdon élnének idős rokonai, akkor minden bizonnyal másképp vélekedne erről a problémáról.

Az utolsó, az Aglaja című film gondolkodtatott el legjobban. A film egy egész életet feldolgozó regényen alapszik. A cirkuszi életet mutatja be egy 8 év körüli kislány szemszögéből. Ő Aglaja. A szülei artisták. A jobb élet reményében Nyugatra költöznek, ezért anyukája a talpon maradás érdekében kitalálja A SZÁMOT: a haján függve zsonglórködést. A kislányt anyja minden fellépése közben félelem fogja el: le ne zuhanjon. Nem elég a produkciók közben rettegnie, de abban a tudatban is kell élnie, hogy egy nap ő lép anyukája helyébe. Ez a félelme végigkíséri öt iskolás éve alatt, majd be is igazolódik: anyját baleset éri. Felépülése után pedig elkezdi megszervezni lánya belépését a cirkusz világába. Aglajának két lehetősége van: vagy legyőzi félelmét és anyja örökébe lép, vagy kitör ebből az életből. Az utóbbit választja. Megoldása nem drámai, levágja a haját, mely egy új élet lehetőségét hordozza magában.